

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. Z.**, zastoupen Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 11. 2018, č. j. 65 A 43/2017 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 6 800 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, č. j. MMR-29172/2016-83/2049, žalovaný zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) odvolání žalobce proti usnesení Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále též „krajský úřad“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016, jako opožděné. Uvedeným usnesením krajský úřad zastavil přezkumné řízení, které se týká rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 1. 11. 2012, č. j. MMPř/139652/2012/Kl, o umístění stavby víceúčelové nádrže H. na pozemcích parc. č. X v k. ú. L. (dále též „usnesení o zastavení řízení“). Vzhledem k tomu, že předmětem kasačního sporu je otázka doručování usnesení krajského úřadu ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016, odkazuje zdejší soud v podrobnostech k průběhu správního řízení na rekapitulaci provedenou Krajským soudem v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) v rozsudku uvedeném v záhlaví.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, které krajský soud vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Konstatoval,

že i přes doloženou plnou moc pro zastupování žalobce v územním řízení a přezkumném řízení obecnou zmocněnkyní M. J. doručovaly všechny správní orgány, tj. stavební úřad (Magistrát města Přerov), krajský úřad i žalovaný svá rozhodnutí, jakož i další písemnosti od ledna 2014 do dubna 2016 toliko žalobci samotnému do jeho bydliště. Zmocněnkyni žalobce bylo zasláno až vyrozumění účastníků o doplnění podkladů pro rozhodnutí ze dne 19. 4. 2016, které si tato vyzvedla, neboť ji o jeho zaslání krajský úřad informoval v telefonátu. V témže telefonátu pak zmocněnkyně požádala o to, aby byly písemnosti nadále zasilány do bydliště žalobce (X). Krajský soud vzal za prokázané, že sporné usnesení o zastavení řízení, které bylo dne 10. 6. 2016 doručeno na adresu bydliště žalobce, neobsahovalo vyrozumění o tom, že se jedná toliko o doručení na vědomí, jemuž předcházelo doručení zmocněnkyni. Přihlédl k tomu, že výpověď oprávněné úřední osoby Ing. K. byla - na rozdíl od jisté a věrohodné výpovědi zmocněnkyně - obecná, nejednoznačná a v rozporu s písemným vyjádřením krajského úřadu, že zmocněnkyni žalobce při telefonátu poučila o nutnosti požádat o změnu doručovací adresy písemně. Z této výpovědi však vyplynulo, že obvyklou praxí nebývá zasilání písemností zastoupenému účastníkovi na vědomí, k němuž v posuzované věci došlo. Dle krajského soudu nemuselo být žalobci zřejmé, že je mu usnesení o zastavení řízení posíláno na vědomí, neboť v minulosti bylo zcela pravidelně doručováno přímo jemu. Žalobce tudíž logicky a legitimně předpokládal, že se v případě zásilky vyzvednuté dne 10. 6. 2016 jedná o doručení, s nímž je spojen počátek běhu lhůty pro podání odvolání proti doručovanému usnesení, stejně jako jeho zmocněnkyně legitimně usoudila, že Ing. K. vyhověla její žádosti o doručování písemností přímo žalobci v souladu se zavedenou praxí. V posuzovaném případě tedy bylo pravidlem, nikoliv ojedinělým excesem, že správní orgány doručovaly žalobci písemnosti v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu. Nedbalý přístup správního orgánu při vedení spisu (zde: ignorování založené plné moci, nepořízení úředního záznamu o telefonickém hovoru, či nezakládání vyrozumění účastníků zasílaných jim s rozhodnutím) však nemůže být na újmu účastníků řízení. Tím, že krajský úřad zaslal usnesení o zastavení řízení rovněž žalobci, procesní situaci dále zcela zneprůhlednil a vzbudil v žalobci a jeho zmocněnkyni legitimní přesvědčení, že bylo vyhověno žádosti o doručení písemností do místa bydliště žalobce. Touto legitimitou nemohlo otrástit to, že jako adresát byl označen přímo žalobce, neboť takto správní orgány doručovaly v celém řízení. Žalobce ani jeho zmocněnkyně rovněž nemohli bez dalšího předpokládat, že krajský úřad zaslal předmětné rozhodnutí jak žalobci osobně, tak předtím jeho zmocněnkyni, neboť takovýto postup nebyl nikdy předtím žádným správním orgánem zvolen. Pokud krajský úřad bez upozornění změnil zavedenou, byť nezákonnou, praxi při doručování, jedná se o nesprávný úřední postup, jehož negativní důsledky nemohou vést k odepření procesního práva žalobce. Žalovaný proto posoudil včasnost podaného odvolání nesprávně, neboť při počítání běhu lhůty pro podání odvolání vycházel z doručení usnesení krajského úřadu zmocněnkyni žalobce fikcí dne 9. 6. 2016.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Po obsáhlé rekapitulaci správního řízení stěžovatel uvedl, že usnesení o zastavení řízení bylo doručeno M. J., jíž žalobce udělil dne 5. 1. 2014 plnou moc, fikcí dne 9. 6. 2016. Doručení proběhlo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu. Současné doručení usnesení žalobci nemůže mít účinky pro běh odvolací lhůty. To je zcela zřejmé z rozdělovníku usnesení, v němž žalobce uveden není, jakož i z § 34 odst. 2 správního řádu. Zmocněnkyně se sama aktivně dovolávala oznamování písemností, telefonicky se dotazovala na průběh řízení a s úřední osobou projednávala možný způsob změny doručovací adresy. I když z počátku správního řízení správní orgány nezohlednily chybně udělenou plnou moc, sama zmocněnkyně na tuto chybu upozornila, pročez správní orgány napravily svůj postup při doručování. Žalobce tedy nemohl být v legitimním přesvědčení, že jsou účinky pro běh lhůt

pokračování

spojeny s doručením usnesení o zastavení řízení právě jemu. Zanedbání postupu zástupcem účastníka řízení není důvodem pro překročení pravidel vyplývajících pro běh lhůt z § 34 odst. 2 správního řádu. Krajský soud tedy neměl dovozovat, že krajský úřad v žalobci tímto doručením vzbudil legitimní přesvědčení, že právě toto doručení je rozhodné pro běh lhůt. Svou úvahou nerespektoval § 34 odst. 2 správního řádu. Udělil-li zmocnitel plnou moc, nemůže být na pochybách, že je zastoupen. Stěžovatel poznamenal, že správní řád připouští i oznamování usnesení veřejnou vyhláškou s tím, že se o nich účastníci vhodným způsobem vyrozumí, konkrétně v § 131 odst. 7. Za takový vhodný postup je v praxi považováno i doručení účastníkovi, z čehož nelze dovozovat zmatečnost postupu správního orgánu, natož účinky tohoto doručení pro běh lhůt. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Současně stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Tento návrh Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 7. 2. 2019.

IV.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud správně zrušil rozhodnutí žalovaného pro zmatečnost při doručování žalobci, resp. jeho zmocněnkyni. Ztotožnil se s tím, že správní spis byl veden nedbale a že doručování v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu znepřehlednilo procesní situaci a vedlo k porušení práv žalobce. Krajský úřad svým postupem vzbudil legitimní přesvědčení, že vyhověl žádosti zmocněnkyně o doručování do L. (bydliště žalobce), kde se tato fakticky zdržuje. Stejnopis usnesení o zastavení řízení odeslaný žalobci nebyl označen „na vědomí“ ani jinak odlišen od písemnosti, jejíž doručení zakládá běh lhůty a byl zaslán tři dny po odeslání téže písemnosti zástupkyni žalobce. K fikci doručení tak došlo v neprospěch žalobce doručením na adresu zmocněnkyně, avšak ve chvíli doručení tohoto usnesení žalobci nebyl důvod k pochybám, že se jedná o řádné doručení zakládající počátek běhu odvolací lhůty. Z rozdělovníku ani formy usnesení nebylo možné poznat, že doručení na adresu žalobce nemá právní účinky. Zmocněnkyně oprávněnou úřední osobu při telefonním kontaktu upozornila, že na adrese uvedené v plné moci nebydlí a žádala o doručování do L. Nedala tedy žádný impuls ke správnému doručování dle plné moci. Rovněž nebyla poučena, že žádost o změnu adresy pro doručování musí podat písemně. Legitimně tak nabyla dojmu, že krajský úřad bude doručovat v souladu s její žádostí, což potvrdilo následné doručení sporného usnesení. Za této situace neměla důvod pátrat, zda bylo doručeno i do jejího trvalého bydliště. Odkaz stěžovatele na § 131 odst. 7 správního řádu označil žalobce za nepřiléhavý. Zdůraznil, že neprofesionální postup správních orgánů při doručování způsobil zmatečnost řízení, současně však v žalobci vzbudil legitimní očekávání, že mu bude doručováno do místa bydliště, což ještě umocnilo doručení sporného usnesení, které krajský úřad nad rámec zákona zaslal zmocněnkyni i žalobci. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jedinou spornou otázkou je v posuzovaném případě to, zda bylo pro určení počátku běhu lhůty pro podání odvolání proti usnesení krajského úřadu o zastavení řízení rozhodné jeho doručení zmocněnkyni M. J. na adresu X, nebo teprve následné doručení tohoto usnesení žalobci na adresu Y.

[9] Pro posouzení sporné otázky je podstatné, že stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen obecnou zmocněnkyní M. J. (svou družkou), a to na základě plné moci založené do správního spisu dne 15. 1. 2014. V případě, že je účastník správního řízení zastoupen, uplatní se pro doručování § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého [s] *vyjímkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.* Správní orgány tedy měly od 15. 1. 2014 všechny listiny určené žalobci doručovat jeho zmocněnkyni na adresu uvedenou v plné moci (X).

[10] Jak však konstatoval již krajský soud, dle obsahu správního spisu doručovaly správní orgány veškeré listiny v průběhu prakticky celého správního řízení (v letech 2014 a 2015) výhradně žalobci na adresu Y. Magistrát města Přerova takto žalobci doručil oznámení ze dne 15. 7. 2014, č. j. MMPř/084772/2014/KI, usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. MMPř/099060/2014/KI, a usnesení ze dne 31. 8. 2015, č. 54/2015. Stejně postupoval stěžovatel, který žalobci na uvedenou adresu zaslal rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MMR 3648/2014-83/355, jakož i rozhodnutí ze dne 18. 6. 2015, č. j. MMR-15871/2015-83/1079, a také krajský úřad, který tímto způsobem žalobci doručil usnesení o zastavení přezkumného řízení ze dne 5. 8. 2015, č. j. KUOK 71625/2015.

[11] Popsaný postup při doručování změnil krajský úřad na samém konci správního řízení, když dne 19. 4. 2016 zaslal vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí zmocněnkyni žalobce na adresu X. Posléze jí na tuto adresu dne 27. 5. 2016 zaslal sporné usnesení o zastavení řízení s tím, že tři dny poté (30. 5. 2016) zaslal uvedené usnesení rovněž přímo žalobci na adresu Y.

[12] Z výše uvedeného vyplývá, že ve správním řízení byly listiny určené žalobci opakovaně a dlouhodobě doručovány v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu výhradně do vlastních rukou žalobce.

[13] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předestřít obecná východiska a smysl doručování. Judikatura konstantně klade důraz především na materiální funkci doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti tak, aby byl naplněn účel doručování a účastník řízení měl možnost uplatnit svá procesní práva. Např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, zdejší soud mj. uvedl, že „*řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*“ Obdobně lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2015, č. j. 2 As 15/2015 - 56, či ze dne ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, ve kterém zdejší soud uvedl: „*Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a v jeho rámci další citovanou judikaturu). Pokud tedy bylo rozhodnutí doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nemohlo mít v posuzované věci pochybení žalovaného vliv na platnost doručení se všemi jeho účinky.*“

pokračování

[14] Popsaná východiska týkající se smyslu a účelu doručování přitom musí být zohledněna při výkladu jednotlivých ustanovení upravujících doručování. Vždy tedy musí být obecně kladen důraz na to, aby byl zvolen efektivní a spolehlivý systém doručování v souladu se zákonem, přičemž v případě pochybení při doručování je nutné za rozhodující považovat otázku materiálního doručení listiny. Zároveň je nutné při posouzení postupu správních orgánů přihlídnout k tomu, zda postupovaly řádně v souladu se zákonem a v případě pochybení zohlednit princip ochrany dobré víry, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu. Ten totiž konstantně zdůrazňuje, že *„ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelný princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“* (viz nálezy ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, a ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). Ve vztahu k posuzování včasnosti využití opravných prostředků pak Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, uvedl: *„Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá povinnost orgánů veřejné moci, aby při posouzení toho, zda určitý procesní prostředek ochrany práva byl podán řádně a včas, respektovaly princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci. To znamená, že účastníkovi řízení nesmí být na újmu, pokud při využití takového prostředku proti rozhodnutí orgánu veřejné moci postupoval v dobré víře ve správnost v něm obsaženého nesprávného poučení.“*

[15] Z napadeného rozsudku vyplývá, že z uvedených východisek krajský soud při posouzení věci vycházel. Situaci hodnotil komplexně ve vztahu ke konstantnímu způsobu doručování, který správní orgány v daném správním řízení zvolily, přičemž kladl důraz na legitimní očekávání žalobce, a v souladu se závěry Ústavního soudu tedy zohlednil jeho dobrou víru ve správnost postupu správních orgánů. Za zjištěného skutkového stavu ostatně krajský soud ani nemohl postupovat jinak.

[16] V posuzované věci není sporu o tom, že dlouhodobě docházelo k opakovanému porušování § 34 odst. 2 správního řádu. Veškeré lhůty pro uplatnění procesních práv žalobce se tak v podstatě odvíjely od doručení, jež by podle zákona nemělo mít žádné účinky. Žalobce však postup správních orgánů bez dalšího akceptoval; doručování ve správním řízení tak i díky jeho přístupu probíhalo účinně. S ohledem na dlouhodobě chybné nastavení systému doručování správními orgány vzal proto krajský soud správně v potaz, jaké doručení mohl žalobce za nastalé situace legitimně považovat za účinné. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 19/2007 - 123, *„[j]ako základní premisa v právním státě v takové situaci musí platit, že pochybení orgánů veřejné moci nemohou jít ke tíži fyzických nebo právnických osob.“* S ohledem na dlouhodobě a opakovaně nesprávný postup správních orgánů při doručování se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že tento nesprávný postup vzbudil v žalobci legitimně přesvědčení, že právě s doručením písemnosti na jeho adresu jsou spjaty účinky pro běh lhůty pro podání opravných prostředků.

[17] Ač to krajský soud ve svém rozsudku explicitně nevyjádřil, pro posouzení věci je rovněž podstatné, že žalobce pochybení správních orgánů nevyvolal, ani se na něm zjevně nijak vědomě nepodílel. Doručované písemnosti řádně přebíral, řádně a včas na ně reagoval a se správními orgány aktivně komunikoval (buďto sám nebo prostřednictvím zmocněnkyně). Rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by měl žalobce v úmyslu zneužít zastoupení k nevhodnému procesnímu taktizování a obstrukcím v průběhu správního řízení. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce nebyl zastoupen profesionálem, ale svojí družkou, která je stejně jako on právním laikem. Nelze

od nich tedy, na rozdíl od správních orgánů, očekávat bezvadnou znalost procesních předpisů v otázkách souvisejících s doručováním.

[18] Krajský soud pak rovněž správně poukázal na to, že v případě krajského úřadu vadný postup nespočíval pouze ve zvoleném způsobu doručování, ale rovněž ve způsobu, jakým byla vyřízena žádost zmocněnkyně o změnu doručovací adresy. Vzal totiž za prokázané - a stěžovatel proti tomu ničeho nenamítá - že zmocněnkyně po doručení vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí na adresu v Y požádala dne 28. 4. 2016 telefonicky o to, aby bylo nadále doručováno na adresu žalobce X. Ostatně, Ing. K. tuto žádost ve své výpovědi nepopřela a její existenci potvrzuje i navazující postup této svědkyně, která sporné usnesení o zastavení řízení zaslala nejen na adresu zmocněnkyně, ale poté rovněž do rukou žalobce na jeho adresu. Naopak nebylo prokázáno, že by vyhotovení uvedeného sporného usnesení zaslání žalobci bylo jakýmkoliv způsobem označeno jako „na vědomí“. Za těchto okolností dospěl krajský soud k jedinému logicky správnému závěru, že žalobce nemohl ani předpokládat, že by se v tomto případě nejednalo o doručení řádné.

[19] Zdejší soud se proto s ohledem na výše uvedené plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. V posuzovaném případě bylo skutečně rozhodné, že žalobce mohl s ohledem na výše popsaná pochybení správních orgánů legitimně předpokládat, že vyhotovení usnesení, které mu bylo doručeno na adresu X, je rozhodné pro určení běhu procesních lhůt.

[20] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nepředestřel žádnou přesvědčivou argumentaci, jež by byla s to postup a závěry krajského soudu zpochybnit. Jeho námitky se naopak do značné míry mýjí se základní úvahou krajského soudu, a tudíž i s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku. Stěžovatel se především snaží tvrdit, že usnesení o zastavení řízení bylo doručeno striktně v souladu se zněním § 34 odst. 2 správního řádu a že krajský soud toto ustanovení nerespektoval. Naprosto však pomíjí odůvodnění napadeného rozsudku, ze kterého jasné vyplývá, proč v posuzovaném případě nelze tento jeden konkrétní případ doručování chápat izolovaně, a naopak je nutné jej hodnotit s ohledem na celkový průběh správního řízení, ve kterém se správní orgány opakovaně dopustily významných pochybení. Přestože má tedy stěžovatel pravdu v tom, že v případě sporného usnesení o zastavení řízení došlo formálně vzato k doručení v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, nelze s ohledem na výše popsané okolnosti považovat toto doručení za účinné a rozhodující pro určení běhu procesní lhůty.

[21] Samo o sobě není rovněž podstatné, že žalobce nemohl být na pochybách ohledně svého zastoupení. Žalobce si byl nepochybně existence zastoupení vědom. S ohledem na výše uvedené však důvodně předpokládal, že i přes existenci zastoupení mu budou veškeré písemnosti ve správním řízení nadále doručovány pouze přímo na jeho adresu. Bylo-li mu proto na tuto adresu v souladu s praxí platnou po celou dobu správního řízení doručeno usnesení o zastavení řízení, legitimně to v něm vyvolalo přesvědčení, že se jedná o doručení s příslušnými účinky ve vztahu k běhu odvolací lhůty. Po účastnících řízení nelze požadovat, jak se snaží nastítnit stěžovatel, aby řádnost doručení písemností (nadto usnesení, kterým se končí řízení), ověřovali z rozdělovníku. Tím spíše v případě, že adresátem takové písemnosti je právní laik, tato písemnost je mu doručena do vlastních rukou, a navíc způsobem, kterým byly písemnosti ve správním řízení dlouhodobě doručovány.

[22] V příkrém rozporu s provedeným dokazováním je rovněž tvrzení stěžovatele, že sama zmocněnkyně upozornila krajský úřad na chybné doručování v rozporu s plnou mocí a dovolávala se oznamování písemností. Ze správního spisu a provedených výslechů vyplývá, že zmocněnkyně se dne 21. 4. 2016 při nahlížení do spisu dozvěděla, že jí bude doručováno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. To krajský úřad zaslal zmocněnkyni dne 19. 4. 2016 na adresu Y. Jelikož v předcházejícím průběhu řízení byly veškeré listiny

pokračování

doručovány žalobci na adresu X, kontaktovala zmocněnkyně dne 28. 4. 2016 Ing. K. e-mailem a následně telefonicky s dotazem, kdy jí bude předmětné vyrozumění doručeno. Po zjištění, že bylo nově doručováno na adresu Y, požádala v rámci telefonního hovoru o opětovné doručování na adresu žalobce do X. Impulsem k doručování listin na adresu zmocněnkyně uvedenou v plné moci tedy zjevně nebyl postup zmocněnkyně, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Ta se naopak domáhala toho, aby bylo nadále doručováno do X.

[23] Odkaz stěžovatele na § 131 odst. 7 správního řádu je pak naprosto lichý. Předmětné ustanovení upravuje toliko oznamování změn příslušnosti formou veřejné vyhlášky, a představuje tedy doručování ve velmi specifické, úzce vymezené situaci. V žádném případě pak z tohoto ustanovení nelze činit závěry pro nyní posuzovanou věc a nelze jej ani v nejmenším jakkoliv analogicky zohlednit.

[24] S ohledem na výše uvedené lze plně souhlasit s krajským soudem, že s přihlédnutím k popsaným procesním vadám nemohl jít k tíži žalobce postup krajského úřadu při doručování sporného usnesení o zastavení řízení, byť se jednalo o doručení formálně správné (pomine-li zdejší soud, že usnesení mělo být dle § 34 odst. 2 správního řádu doručeno pouze zmocněnkyni, nikoliv také „na vědomí“ do vlastních rukou žalobce s třídním zpožděním). Žalovaný měl proto v tomto specifickém případě při posuzování včasnosti odvolání vycházet z data doručení usnesení o zastavení řízení žalobci (10. 6. 2016), nikoliv z data doručení jeho zmocněnkyni (fiktí).

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto nárok na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobce ve věci úspěch měl, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Tyto sestávají z odměny advokátky za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupkyně stěžovatele ve vyjádření ke kasační stížnosti výslovně uvedla, že není plátcem DPH. Za dva úkony právní služby jí tedy náleží celková náhrada nákladů řízení ve výši 6 800 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu